

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 122.

Tolvte Sæssion.

35te Møde.

Torsdagen den 15de November Kl. 1.

(Fortfat.)

Winther (fortfat): Jeg maa derfor holde paa, at det principale Forslag vedtages. Naar det Offentlige gjør en Skade, saa maa det Offentlige vide, hvad det gjør; og betale for den Skade, det har forarsaget; det er, mener jeg, i fuld Overensstemmelse med Bestemmelsen i Grundlovens § 87. Det kan kun lidet nytte, at man i Loven siger til en Mand, hvis Huus ikke er forsikret, naar man har nedrevet det: Skaden skal betragtes som Brandskade, thi han saaer da ingen Ting, uagtet Skaden, han har lidt, betragtes som Brandskade; — Bestemmelsen har derimod en heel anden Betydning, naar hans Huus er brandforsikret, thi saa vil Bestemmelsen sige, at Landets Lov byder, at Brandforsikringselskaberne skulle erstatte de Skader, som paa den Maade forarsages efter Øvrighedens Foranstaltning.

Ischering: At Skaden skal betragtes som Brandskade, vil jo hverken sige mere eller mindre, end at det skal komme ind under den Kategori, hvorunder det erede Medlem ikke har Noget imod, at den Mand, som ikke har sit Sted asfureret, kommer til at lide Tab; det skal betragtes, som Huset er brændt, og da siger jo det erede Medlem: den Ulykke, som opstaar ved Ild, den maa den Paagjældende volig bære. — Hvad der her er Tale om, er

blot en anden Form for Skade forarsaget ved Ildbrand; der bliver naturligvis steds det Spørgsmaal tilbage: har Brandfogden handlet uberettiget, uforstandigt? Det vil den Vedkommende kunne gjøre gjældende, og saa vil det Offentlige kunne træde til og enten lade Brandfogden erstatte Skaden, hvis det oplyses, at han havde foretaget Nedrivningen indvillig, eller selv erstatte den, fordi en af det Offentliges Tjenere har handlet urigtigt; — men saalænge der ikke er Spørgsmaal derom, saa er det Ildbrand, der har raamt Vedkommende, men har raamt ham gennem Brandfogdens Dyr. Jeg tror ikke, at man fra Grundloven kan hente noget Argument for Erstatning fra det Offentlige. Jeg kommer bestandig tilbage til, hvad jeg først sagde, at de to Alternativer, enten at det Offentlige giver Erstatning, eller at Skaden betragtes som en Brandskade, kunne bestaae ligeoverfor hinanden — man kan give det ene eller det andet Fortrin — men det tredie mellemliggende, at naar Vedkommende har unddraget sig fra at asfurere, skal det Offentlige erstatte, tror jeg ikke kan være rigtigt; det er to ganske afvigende Betragtningssmaader; som man gjør gjældende for det samme Tilfælde. Brandassurancecompagnierne kunne ogsaa være ulykkelige, det kunde være den sidste Eljærv, de eiede, og som de mistede ved at skulle udrede en saadan Erstatning, og saa var hele Compagniet med alle dets Actionairer ødelagt; jeg siger ikke, at det er det Almindelige, men man kan stille det op ligeoverfor, hvad den erede Rigsdagsmand har anført som en Grund; thi naar man søger Grunde i Varmhjertighed mod Per-